Říjen**POKORNÁ SLUŽEBNICE PÁNĚ**

Vidět jako Maria, myslet jako Maria, věřit jako Maria, milovat jako Maria a žít jako Maria! To je touha každého dítěte Nebeské Matky a Bohorodičky Panny Marie. Jde o určitou podobnost, která je založena na společných rysech duchovního života, který je křesťanský, protože Maria vidí, myslí, miluje a žije podle Krista. Ten, kdo se řídí Kristem je skutečným křesťanem. Potvrzuje to sám Pán slovy: „*Má matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší Boží slovo a podle něho jednají*“ (Lk 8,21). On sám je vtěleným Božím Slovem, které přišlo na svět. Jemu je třeba ve víře naslouchat a podle něho jednat. To, co zde Ježíš říká, ukazuje, jakou roli hraje víra v novém řádu věcí, které ustanovil svým příchodem na svět. Pro Ježíše a pro čtenáře Lukášova evangelia (srv. 1,38) se tato slova vztahují především na Marii, nejlepší příklad víry. „*Mariina víra během celého jejího života až do poslední zkoušky, kdy Ježíš, její Syn, zemřel na kříži, nikdy nezakolísala. Maria nepřestávala věřit, že „se splní“ Boží slovo. Proto církev v Marii uctívá nejčistší uskutečnění víry*“ (KKC 149).

Socha Panny Marie z kostela sv. Jana Nepomuckého v Košířích

Pravá víra má být všeobecná – přijímající celé Boží zjevení, stálá – vytrvale působící za všech okolností, živá – patrná ze skutků lásky a pevná – důvěřivá. U poslední zmíněné vlastnosti se můžeme zastavit a promyslet její důsledky.

Důvěřivá víra je úzce spojena s blahoslavenstvím chudých duchem. Jistě nejde o kategorii lidí mentálně postižených nebo méně chápajících, jak se mnozí povrchně smýšlející mylně domnívají. I velmi inteligentní a vzdělaní lidé mohou patřit mezi chudé duchem a naopak mnozí z nich tuto dispozici postrádají. V řeckém textu je toto blahoslavenství formulováno slovy: „*Makaríoi oi ptóchoi tó pneumati*“ (Mt 5,3). Výraz „*ptóchoi*“ je možné přeložit do češtiny: *žebrající, nuzný, chudý nebo ubohý*. Z této škály výrazů je zřejmá naprostá závislost, odkázanost na jiného, bezmocnost a nepatrnost prosícího vzhledem k dávajícímu. V daném případě nejde o nedostatek hmotných statků, ale privaci potřebného poznání. Týká se oblasti Božích pravd, tajemství víry, na něž člověk z vlastních přirozených zdrojů nemá šanci dosáhnout. Je tedy žebrající nuzný chudák odkázaný na Dárce všech dober. Víra pak nespočívá jen v rozumovém chápání, ale stojí na milosti, daru Ducha svatého a na vlité ctnosti, v níž je třeba prospívat a růst.

Taková víra pak není omezena jenom na přijetí zjevené Boží pravdy, ale týká se celkového životního zaměření člověka „chudého duchem“, který se vyznačuje pokorou srdce. V „Katechismu křesťanské dokonalosti“ od Ant. Wallensteina OFM je tento postoj provázen pokornou nedůvěrou ve vlastní síly a zároveň pevnou důvěrou v Boha. (srv. Čl. 241. – 245. uvedeného díla: Dr. Ant Wallenstein OFM: Katechismus křesťanské dokonalosti, Petrinum, České Budějovice 1947.)

Pokorná nedůvěra ve vlastní síly nesmí být zaměňována s pocitem méněcennosti. Tuto nedůvěru si uvědomujeme, když si uvědomíme že je naše přirozenost slabá, nestálá v dobrém a snadno nakloněná ke zlému pro následky dědičného hříchu a našich osobních hříchů a že z vlastních sil nemůžeme učinit nic nadpřirozeně dobrého ani záslužného pro nebe. Tady se však nesmíme zastavit, ale máme pokračovat k Bohu, k němuž se pevněji přivineme. Dále je třeba pečlivěji nad sebou bdít a horlivě užívat prostředky k dokonalosti (modlitbu, půst, svátosti atd.). Dalším důsledkem této pokorné nedůvěry ve vlastní síly je stálá snaha za všechny úspěchy a pokrok chválit jen Boha. Jde o něco naprosto jiného než skleslost a malomyslnost, ale naopak o nejlepší prostředek proti těmto náladám a stavům, neboť ony právě obyčejně vycházejí z nesprávné důvěry v sebe a následného zklamání.

Pokornou nedůvěru ve vlastní síly je tedy nutné sladit s pevnou důvěrou v Boha. Tu má ten, kdo pevně věří, že nás Pán Bůh miluje a dává nám v hojné míře milosti, s jejichž pomocí můžeme dospět k dokonalosti a věčné blaženosti. Nesprávně by pak důvěřoval v Boha ten, kdo by si myslel, že mu Pán Bůh nedává milosti rád nebo jich nedává dost nebo ten, kdo si myslí, že Bůh učiní všechno sám a on že nemusí věrně spolupracovat s milostí.

Pravá důvěra v Boha má blahodárné účinky! Dává nám hlubší účast na Božím životě, upevňuje totiž naši přátelství s Bohem a je pramenem veselé mysli a vnitřního pokoje. On nemůže nechat bez pomoci toho, kdo v něho důvěřuje jako dítě v dobrotivého Otce. Důvěru v Boha musíme často obnovovat, zvláště v pochybení nebo v pokušeních k malomyslnosti a skleslosti.

Až budeme během tohoto měsíce října znovu rozjímat tajemství posvátného růžence, nezapomínejme na tuto důvěru, kterou oplývala především Matka Boží – královna posvátného růžence a snažme se ji v tomto vnitřním postoji na její přímluvu co nejvíce napodobovat.

P.L.

Liturgický kalendář

říjen 2010

1.	pátek	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
První pátek v měsíci
2.	sobota	Památka svatých andělů strážných
3.	NEDĚLE	27. neděle v mezidobí
4.	pondělí	Památka sv. Františka z Assisi
6.	středa	Sv. Bruna, kněze
7.	čtvrtek	Památka Panny Marie Růžencové
9.	sobota	Sv. Dionýsia, biskupa, a druhů, mučedníků
10.	NEDĚLE	28. neděle v mezidobí
12.	úterý	Sv. Radima, biskupa
14.	středa	Sv. Kalista I., papeže a mučedníka
15.	pátek	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16.	sobota	Sv. Hedviky
17.	NEDĚLE	29. neděle v mezidobí
18.	pondělí	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
19.	úterý	Sv. Jana de Brébeuf a Izáka Joguese, kněží, a druhů, mučedníků
23.	sobota	Sv. Jana Kapistránského, kněze
24.	NEDĚLE	30. neděle v mezidobí
26.	úterý	Sv. Gilberta, opata premonstrátského řádu
28.	čtvrtek	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
31.	NEDĚLE	Slavnost VÝROČÍ ZASVĚCENÍ KOSTELA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

Oznámení

Modlitba růžence

Po celý měsíc říjen budeme rozjímat tajemství posvátného růžence ve všední dny vždy půl hodiny před večerním slavením eucharistie a stejným způsobem i v neděli dopoledne.

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 2. a 16. října po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep. v 18.15 hod.

Posezení v domečku

Páteční posezení v domečku u Nejsvětější Trojice bude pravidelné po celý měsíc říjen kromě pátku 8. října.

Farní rada

Další jednání farní rady bude v pátek 8. října po večerních bohoslužbách v domečku u Nejsvětější Trojice.

Úklid kostela

Na podzimní generální úklid kostela sv. Jana Nep. a okolí jsou zváni všichni farníci, kteří si rádi protáhnou kostru a procvičí svalové ústrojí před zimním spánkem v sobotu 23.října v 9.00 hod.

Úmysly Apoštolátu modlitby na říjen

- 1. Aby se katolické univerzity stávaly více a více místy, kde je možné ve světle evangelia zakoušet harmonickou jednotu mezi vírou a rozumem.**
- 2. Abychom u příležitosti Světového misijního dne pochopili, že úkol hlásat Krista je naprosto nezbytnou službou, ke které je církev povolána k prospěchu celého lidstva.**
- 3. Aby naše rodiny rostly ve všech podobách lásky, které rodinu utvářejí, a to v lásce manželské, rodičovské, sourozenecké i mezigenerační.**

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané 10. září 2010

Přítomni: P. Lohelius, Václav Funda, Jan Nekula a Stanislav Dobeš

Program:

1. Technické záležitosti, opravy různých zařízení našich kostelů
2. Farní záležitosti a rozprava

1. Technické záležitosti, opravy různých zařízení našich kostelů

Byl přečten a podle jednotlivých bodů zkontrolován zápis z minulé výborové schůzky. Výbor konstatoval, že úkoly v zápisu vložené jsou průběžně plněny.

O ostatních opravách a rekonstrukcích poreferuje Vít Bobysud na příští schůzce, dnešní se nemohl ze závažných osobních důvodů zúčastnit a byl omluven.

V dalším projednávání 1. bodu programu schůze hovořil předseda o sjednané opravě plynového průtokového ohříváče vody v sakristii u Nejsv. Trojice. V pátek 17. září přijde za účelem této opravy montér Pražské plynárenské společnosti pan Háš a potřebnou opravu uskuteční.

Organizací intenzivnějšího osvětlení sochy Panny Marie u sv. Jana Nepomuckého byl pověřen předseda výboru, který po realizaci nového nasvětlení odbornou firmou podá výboru zprávu na příští nebo přespříští schůzi.

2. Farní záležitosti a rozprava

Účetní agendy farnosti se podle sdělení P. Lohela ujme Stanislav Hojek. Dále bylo navrženo a schváleno uspořádat průběžně několik sbírek k úhradě zbývajících, dosud neopravených svodů dešťové vody, zejména u sv. Jana Nepomuckého.

Připravovaný farní zájezd za P. Jendou Dlouhým se uskuteční v sobotu 18. září, jak bylo již dříve oznámeno.

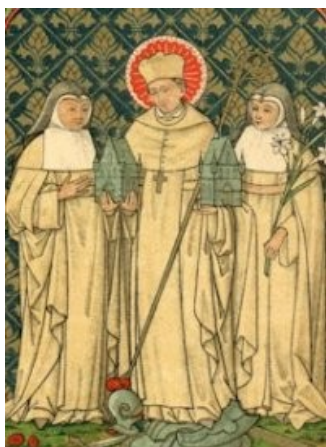
P. Lohelius bude v týdnu po 24. neděli v mezidobí na cestách mimo Prahu, jeho zastoupení v duchovní službě je zabezpečeno.

Příští schůze Výboru je svolána na pátek 8. 10. 2010 v čase a místě obvyklém.

V průběhu jednání zaznamenal Stanislav Dobeš.

Sv. Gilbert, opat premonstrátského řádu – památka 26. října

Košířská farnost byla od svého vzniku podporována strahovským klášteřem. Byl to nejdříve stavební kámen na stavbu kostela Nejsv. Trojice. Pak při stavbě kostela sv. Jana Nep. přislíbili premonstráti duchovní službu v tomto kostele a prvním duchovním se tam stal premonstrát P. Prokop Pittermann. Předpokládalo se, podle domluvy košířských s opatem Zavoralem, že v plánované faře (domě) u kostela sv. Jana Nep. bude malá komunita premonstrátů. Tento úmysl byl zatím zavát časem, ale dnes jako správce farnosti máme premonstráta P. Lohela. Ten nám v Liturgickém kalendáři světce premonstrátského řádu vždy uvádí. Bude proto na místě říci si o nich občas něco podrobnějšího.

Rytíř Gilbert byl příslušníkem vyšší šlechty ve francouzském kraji Auvergne. Na radu premonstrátského opata Ornifierse z Dilo se zúčastnil druhé křížové výpravy (1147-1149), kterou vyhlásil sv. Bernard ve Vézelay a kterou vedl francouzský král Ludvík VII. Tato křížová výprava skončila ale vojenskou katastrofou. Když Gilbert přežil tento nebezpečný podnik, rozhodl se, zároveň se svou manželkou Petronillou a se svou dcerou Ponzíí, zasvětit Bohu a vstoupit do kláštera. Rozdal část svého značného jmění chudým a založil ženský klášter, do něhož vstoupily jeho manželka a dcera. Sám Gilbert žil nejdříve jako poustevník. Pak vstoupil do premonstrátského opatství v Dilo. Po ukončení noviciátu založil opatství Neuffontaines (v překladu: *Devět pramenů*) a stal se tam r. 1150 prvním opatem. Podle vzoru sv. Norberta založil u kláštera nemocnici, která se rychle stala známou pro zázraky, které se tam stávaly.

Jeho kajícnost a milosrdenství přitáhly mnoho nemocných a hříšníků, jejichž tělesné i duchovní bolesti chtěl léčit. Ze všech stran byl tísněn těžce nemocnými dětmi. Vkládal na ně ruce a vracel je uzdravené jejich rodičům. Tak vznikl po jeho smrti zvyk, že rodiče, kteří chtěli zachovat své děti ve zdraví, oblékali je v Neuffontaines do bílých hábitů a přislíbili, že je budou určitou dobu

nosit. Gilbert zemřel 6. června 1152, vyčerpán pokáním a těžkou prací. Chtěl být pohřben na hřbitově chudých. Protože na jeho přimluvu učinil Bůh mnoho zázraků, byly jeho ostatky z popudu generálního prokurátora řádu Jeana Lepaigea přeneseny do opatského kostela v Neuffontaines. V době francouzské revoluce byl klášter zrušen r. 1790 a ostatky sv. Gilberta byly r. 1791 přeneseny do St. Didier a tam ukryty; dnes jsou bohužel nezvěstné. Svátek sv. Gilberta, 26. říjen, připomíná den přenesení – „translace“ v 17. století. Úcta sv. Gilberta byla potvrzena papežem Benediktem XIII. v roce 1728.

Klášterní kostel byl zbořen v letech 1845-50. Zachoval se dům opata a některé klášterní budovy. Byly v poslední době restaurovány, ale slouží světským účelům.

Dobrý Bože, Ty jsi povolal svatého opata Gilberta, aby opustil bohatství tohoto světa a vedl život v chudobě. Dej nám milost, abychom se také my vydali na cestu pokory a horlivě sloužili svým sestrám a bratřím. Skrze Krista našeho Pána. Amen.

(Modlitba z internetových stránek řádu premonstrátů.)

Podle pramenů z internetu, hlavně stránek www.premontre.org.

M.P.

Výlet do Broumovska – 2. část

Pokračuje vyprávění Václava D.:

V úterý 20. července, ačkoliv unaveni, rozhodli jsme se pro výlet na známé výletní i poutní místo Hvězda. Nebylo to až tak daleko, stačilo projít vesnicí Křinice, která je celá v památkové zóně. Vesnice byla založena již ve 13. století a patřila k broumovskému opatství. I nyní se o ni obyvatelé pěkně starají.

Na konci vesnice, kde se dojde k Americe, začal namáhavý výstup korunovaný kaplí postavenou na půdoryse hvězdy. Dříve toto místo bylo známé jako Polická hora, na níž stával vysoký kříž s pozlacenou hvězdou. Od té doby se tomuto místu začalo říkat Hvězda.

Kamenná barokní kaple byla postavena podle návrhu architekta K. I. Dienzenhofera. Přichází se k ní po kamenném mostě. Za kaplí je vyhlídka na celé Broumovsko a opodál je turistická chata se zaplaceným výběhem pro divoká prasátka.

Po malé pauze jsme pokračovali k vyhlídce Supí hnízdo a odsud jsme to „sešupajdili“ přímo dolů z Broumovských stěn zase do polí a na ubytovnu.

Václav D.

Pokračuje vyprávění Vítka Bobysuda:

Ve středu jsme si Vitek, Terežka, Václav a Helenka udělali vysokohorské túry. Dojeli jsme do Machova, kde je jeden ze sedmi kostelů postavených Dienzenhoferem. Po prohlídce jsme vyrazili směrem na Błędne skály, které jsou, už i dle názvu, v Polsku. Šli jsme okolo skokanských můstků, které jsou ale dle stavu již dlouho mimo provoz. Na informačních tabulích jsme zjistili, že zde funguje jeden z velmi starých ski klubů. Stoupali jsme stále do kopce cestou, která byla v minulosti používaná na dopravu plátna. Nakonec jsme na Błędne skály dorazili. Po zaplacení vstupu jsme se vydali na prohlídku skal. Některé části prohlídkové trasy byly tak úzké, že někteří s tím měli problémy. Na konci jsme si dali svačinku a seznámili se s polskou rodinou, která jela až z Gdaňska. Cesta jim trvala 10 hodin. Pak jsme se rozloučili a po krátké cestě jsme začali sestupovat zpět do Machova. Chtěli jsme zajít do restaurace na oběd, ale restaurace byla zavřená. A tak jsme dali na radu místních a popojeli do Machovy Lhoty. Zde jsem si ve stylové hospůdce dali pozdní oběd a vyrazili na Božanovský Špičák. Vyrazili jsme opět, jak jinak, do kopce po modré. Cestou jsme se dozvěděli o poutním místě Wambierzyce (Vambeřice). I pojali jsme záměr se tam podívat. Výhled z Božanovského Špičáku byl nádherný. Pak jsme pokračovali na skautskou vyhlídku. I rozdělili jsme se. Já s Terežkou jsme šli po žluté a Vašek s Helenkou, alespoň jsme si to mysleli, po modré. Ale ejhle, cca kilometr před hospůdkou nás Václav s Helenou dostihli. Museli si pěkně máknout. Občerstvili jsme se v hospůdce a vyrazili na letiště. Cestou jsme se chtěli podívat na kapličky u Police nad Metují, ale jak jsme se na místě přesvědčili,

prežila jen jedna a druhá před týdnem vyhořela. A tak jsme pokračovali do Broumova na letiště. Večer jsme si dali pivo a víno, zahráli si hry a šli spát.

Ve čtvrtek museli Václav a Helena odpoledne odjet. A tak jsme vyrazili do Ratibořic a Babiččina údolí. Cesta utekla a před Ratibořicemi jsme šli na oběd. No nic moc. Pak už následovala prohlídka zámku. Po prohlídce jsme vyšli ven a trochu sprchlo. Pak jsme si prošli údolím, prohlédli si splav, ale ani Terežka, ani Helena se v jezu nevykoupaly a tak jsme se přesunuli k Starému Bělidlu, poté k mlýnu a já si prohlédl muzeum plátenictví. No a nastal čas návratu. Ale ejhle. Terežka nikde. Hledali jsme a nic. Tak mě napadlo, že šla sama ke splavu a No ale nakonec se objevila. Cestou do České Skalice jsme se stavili na hřbitově vojáků padlých v Prusko – Rakouské válce. No a už nastal čas se přesunout na nádraží. Vlak jel v 17:15 a tak jsme zůstali jen já a Terežka. Zajeli jsme na náměstí v České Skalici. Prohlédli jsme si náměstí a došli jsme k divné stavbě, původně hostinec, poté klášter pak zámek a nakonec muzeum. Na zdi této budovy je pamětní deska, že zde Božena Němcová tančila na jirinkovém bálu. No úžasná informace. Na náměstí jsme si dali ledovou kávu a po nákupu v místním supermarketu jsme vyrazili zpět do Broumova. Večer jsme se dozvěděli, že je to naše poslední noc na letišti. Přes víkend zde bude aviatický slet. No prostě pařba pilotů. A tak jsme při lahvi vína hledali na mapě ubytování. Petr s Ančou nám oznámili, že přijedou v sobotu ráno.

V pátek ráno jsme se sbalili a vyrazili hledat ubytování. Protože v sobotu jsme chtěli jet do Wambeřic, tak jsme dojeli do poslední vesnice u polských hranic, do Božanovic. Ve statku právě rekonstruovali a tak jsme dojeli až na konec vesnice a ještě dál do kempu. Byl skoro prázdný. Ubytovali jsme se v domě podobném okálu. Byly tam 4 domy a zbytek byly chatky. Všechno fungovalo, ale nejlepší časy má kemp už za sebou. Je vidět, že má 20 let nájemce. Pak jsme nasedli a vyrazili do vesnice. Zde jsme si prohlédli další kostel, který projektoval Dienzenhofer. Pokračovali jsme k Hronovu; nad ním se vypínají hřebeny hor, kde se táhne prvorepublikové opevnění. Kromě jiného se ve zdejších horách těžilo uhlí. Poslední tři oběti z řad horníků byly v roce 1989. Mají zde pomníček. Jsou zde i patky lanové dráhy, která usnadňovala přesun vytěženého uhlí.

Během cesty se nám otevřely krásné výhledy do kraje. V Odolově jsme se občerstvili a pokračovali podél opevnění nazpět k autu. Na mapě jsme objevili městečko Stárkov, kde měly být kapličky. Jaké bylo naše překvapení, když jsme viděli poměrně velké městečko, které muselo být velmi bohaté. Bohužel současná situace je dost neutěšená. Fara je ve velmi špatném stavu, no naštěstí má už soukromého majitele, který ji opravuje. Po krátké rozmluvě s místními obyvatelkami o tíživé situaci městečka a zámku, který sloužil jako domov důchodců a pak byl vydán 16 restituentům a nyní v něm bydlí papoušci, jsme se vydali na prohlídku křížové cesty. Je opravdu velmi krásná. Bohužel, žádný obchod nebyl otevřen, tak jsme pokračovali na Skály. Skály to je malý zámeček, který slouží jako restaurace, naproti je další zámeček, sloužící k ubytování, nad tím se vypínají kopce, kde byl skalní hrad a cca 50 m od zámků je černé jezero. No romantika hadr. Počasí se začalo kazit, ale stihli jsme vyjít až na vrchol kopce a podívat se do kraje. Ale už se kupila mračna a začalo poprchávat. Pokud někdo plánuje romantickou dovolenou, doporučuji. Je to na jižním konci Adršpaško-teplických skal. No a už nastal čas jet do kempu. Nájemce nám udělal velmi dobrý hemenex a po dvou pivech šla Terka spát. Já ještě poseděl s hosty nájemce při dobrém olivětínském pivu značky Opat.

V sobotu jsme očekávali Petra s Aničkou. Přes noc přšlo a i ráno bylo sychravé. Petr s Aničkou přijeli na čas a tak jsme vyrazili do polského poutního místa Wambeřice. Cestou jsme se zastavili v Radkowě, ale město nic moc. Pak jsme pokračovali do Wambeřic, ale cesta jak někde v Africe – asfalt, hlína, rozbitý asfalt, rozbitá hlína. No nakonec jsme do Wambeřic dojeli. Katedrála je nádherná, ale potřebovala by více peněz na opravu. To jak se opravuje, má punc hodně dalekého východu. Po prohlídce, modlitbě a napsaných přáních jsme se přesunuli na druhou stranu Wambeřic, kde je rozmístěno cca 54 kapliček. Ono „na druhou stranu“ je nadsázka. Šlo jen o to přejít ulici. Vyšli jsme podél kapliček na kopec a uviděli jsme čtyři zvony, které vypadaly zachovale, ale stály na zemi. Dlouho jsme dumali proč tam tak stojí. Pravdu jsme zjistili až po prohlídce pohyblivých betlémů, které jsou v místním muzeu. Darovali je Němci po válce, jako znak usmíření. Ale prý nebylo dost prostředků zřídit pro ně zvonici. No po celých 60 let? Pak jsme dostali hlad a šli do polské krčmy. Tam jsme si dali polévku a pirohy. Musím říci, že porce byly takové, že stačily dvě porce a ještě jsem dva pirohy dojídal v neděli. Pak jsme opustili

Wambeřice a dojeli na konec silnice k Slunečním skalám. Počasí nebylo nic moc, ale nepršelo. Začala se projevovat zlepšená fyzicka a tak jsme stoupali celkem svižným krokem k vrcholku skal. Pak následovala hřebenová túra cca 8-10 km. Cestou jsme viděli spoustu zajímavých útvarů, které vytvořila příroda se zdejšími pískovcovými skalami. No a protože se počasí začalo kazit, vyrazili jsem na zpáteční cestu k autu. Pak už následovala cesta zpět do Broumova, kde jsme si zašli do restaurace. Na doporučení. No nevypadalo to nic moc, ale vrchní, kuchař a zřejmě nájemce nebo majitel v jedné osobě se celkem vytáhl a můžu říci, že mi chutnalo. Holky nakoupily pár věcí v Lidlu a pokračovali jsme do kempu. Večer jsme si dali víno, které dovezl Petr a hráli hry.

Nedělí náš výlet skončil. Ráno jsme zjistili, že nemusíme hledat mši, konala se přímo v Božanovicích a zrovna byla pouť. Po mši jsme dostali koláčky a mohli vyrazit za posledním cílem naší cesty a to hospicem Kuks. Terku chytla páteř a nevypadala moc dobře. Ale je statečná a tak jsme na Kuks dorazili krátce po poledni. Sli jsme okolo hospody pamatující hraběte Šporka. Výhled na hospic je nádherný. Sešli jsme po schodech s tekoucí vodou, a jak jsme se dozvěděli, v nejlepších časech lázní zde místo vody teklo víno. Lázeňské domy jsou v dost neutěšeném stavu. No a pak cestou lemovanou stromořadím jsem vystoupali k hospicu. Jak jsme se dozvěděli, zámek který stál u schodů, po kterých jsme přišli, byl koncem 19. stol. zbořen pro zchátralost. Terka nevypadala moc dobře, ale nakonec absolvovala prohlídku muzea lékáren. My absolvovali prohlídku hospice, hrobky i muzea lékáren. Součástí prohlídky byla i návštěva lapidária, kde jsou uskladněny originály soch od Matyáše Brauna. V muzeu lékáren je cca 8 lékáren z různých koutů Čech a z různých období. Zde jsme se pokoušeli vyrobit prášek, čípek na starých strojích. Pak už následovala cesta zpátky, ale rozhodli jsme si dát palačinku v historické hospodě hraběte Šporka. No nakonec jsme museli čekat asi hodinu, než nám je přinesli. No byly velmi dobré a pak už následovala cesta do Prahy.

Vítek Bobysud

Farní zájezd do Mníšku pod Brdy aneb návštěva farnosti P. Jana Dlouhého.

Ráno 18.9. se scházíme u autobusu ve velmi hojném počtu starších i nejmladších členů našeho farního společenství, přesně tak jak v současné době vypadá jeho věkové složení. Vyjždíme do krásného kraje v krásném dni. U kostela v Mníšku na nás již čeká P. Jan Dlouhý. Po přivítání se jdeme podívat na faru a potom do kostela na mši svatou. Po mši ještě malá historie kostela a jeho výzdoby.

V kostele sv. Václava je několik zajímavostí – část výzdoby z blízkého kostela na Skalce sv. Máří Magdalény, dvě přenesené fresky od Petra Brandla. Pak jsme se přesunuli do zámku a podzámčí. U zámku byla pěkná zahrada s vodotrysky a s výhledem na cirkus. Pak následovala prohlídka zámku. Byla velmi zajímavá, mají zde zachovalý inventář, z poslední doby majitele-elektrizace, splachovací WC, vodovody. Po skončení prohlídky se šlo na oběd do hostince u Káji Mařika. Po dobrém obědě, kterým všechny farníky pohostil P. Dlouhý, nás čekala návštěva kostelíka v Kytíně a kaple na Skalce. Kostelík v Kytíně byl malý, ale velice útulný. Úplně vyzýval k litaním a vyzkoušení barokních varhan panem Plíškem. Kytín má pěkný domov důchodců kde žije i několik bývalých košířských farnic. Všechny si život v něm velmi pochvalovaly. Pak byla mezi zastávka na malé svaté Hoře – to je kaplička na cestě na sv. Horu.

Po zaparkování na lesní cestě nás čekala delší cesta lesem na Skalku. Na místě byla barokní kaple sv. Máří Magdalény, klášter, jezírko, křížová cesta a krásný výhled do kraje.

Cestu zpět k autobusu si někteří zpestřili sbíráním hub a ostružin.

Pak jen odjezd do Prahy a do svých domovů.

P. Dlouhému moc děkujeme za to, že jsme s ním mohli prožít takto krásný den.

Veronika Zborníková

A trochu opožděně bychom chtěli popřát jeho milé mamince ke krásným narozeninám, které nedávno oslavila, hodně zdraví, Božího požehnání a prožívání dalších radostných let se svým ušlechtilým synem.

Maminka P. Jana
Dlouhého

OKÉNKO VÍRY

SVÁTOSTI UZDRAVOVÁNÍ

295. Proč Kristus ustanovil svátost pokání a pomazání nemocných?

Kristus, lékař duše a těla, ustanovil tyto svátosti, protože nový život, který nám dal ve svátostech uvedení do křesťanského života, může být oslaben, ba dokonce ztracen hříchem. Proto Kristus chtěl, aby jeho církev prostřednictvím těchto dvou svátostí uzdravení pokračovala v jeho díle uzdravování a spásy.

SVÁTOST POKÁNÍ A SMÍŘENÍ

296. Jak se nazývá tato svátost?

Nazývá se svátost pokání, smíření, odpuštění, vyznání (zpověď), obrácení.

297. Proč existuje svátost pokání po křtu?

Nový život v milosti, přijaté při křtu, neodstraní slabost lidské přirozenosti ani náklonnost ke hříchu (totiž žádostivost), proto Kristus ustanovil tuto svátost k obrácení pokřtěných, kteří se hříchem od něho vzdálili.

298. Kdy byla svátost pokání ustanovena?

Zmrtvýchvstalý Pán ustanovil tuto svátost, když se večer o velikonoční neděli zjevil svým apoštolům a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (Jan 20,22-23).

299. Potřebují pokřtění obrácení?

Kristova výzva k obrácení stále zaznívá v životě pokřtěných. Obrácení je trvalý úkol pro celou církev, která je svatá, ale zahrnuje v sobě hříšníky.

300. Co je to vnitřní pokání?

Je to dynamismus „zkoušeného srdce“ (Žl 51,19), pohnutého Boží milostí, aby odpovědělo na milosrdnou Boží lásku. Zahrnuje lítost a odmítnutí spáchaných hříchů, pevné předsevzetí v budoucnu už nehřešit a důvěru v Boží pomoc. Žije z naděje na Boží milosrdenství.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejně